

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija
Prvoborac
Knjiga 7

PARTIZANSKA KNJIGA

© Ljiljana D. Ćuk

© Partizanska knjiga, za ovo izdanje, 2020.

Urednici
Srđan Srđić
Vladimir Arsenić

Ljiljana D. Ćuk

Neki drugi

Kikinda, 2020.

Life

Filip i Marika sedeli su u omiljenom restoranu blizu zgrade u kojoj su živeli. U braku su oko tri godine i nemaju dece, a Petar i Darija, koji su im se pridružili na večeri, već su dvanaest godina u braku i imaju dvoje dece, Čestera i Čedu.

Kad se oglasila aplikacija, Filip je pogledao na sat. „Još četrnaest minuta predviđenih za večeru.” Popio je poslednji gutljaj vina i mahnuo konobaru.

„I ti koristiš *Life*?”, upitala je Darija uzimajući gutljaj piva i pokazujući na Filipov sat.

„Da, već oko godinu dana. Sad sam podesio na *Timetracker* opciju.”

„Filip stalno brine da negde ne zakasni. Ili da ne donese pogrešnu procenu – da li je trebalo da ostanemo ili odemo. Ovako je u sigurnim rukama”, ubacila se u razgovor Marika.

„Baš mi se dopada opcija. Bio sam skeptičan i nisam želeo da koristim aplikaciju.

Bar dok nas sve ne nateraju. Ali, Marika je jednom došla s pričom kako njena koleginica na poslu koristi *Life* za *time management* i ja reko', što da ne testiram. Ranije sam svugde kasnio jer nisam umeo da se organizujem, sećaš se, Petre?"

Petar i Filip su poznanici još od fakultetskih dana. Kad je diplomirao, Petar se odselio na Novi Zeland i prošle godine se vratio s porodicom. Na Novom Zelandu je *Life* uveliko bila obavezna aplikacija za svakog građanina starijeg od dvanaest godina, a tamo je Petar učestvovao u njenom razvoju.

„Jaoj, Petre, sećaš se kada sam u prvoj fazi stavila sinkovano *Timetracker* i *Others*? A i pre nego što sam isprobala aplikaciju na tebi, isprobala sam je na onoj nesrećnoj mački Timoru. Pa mi je rečeno da će da umre za dva sata. I zaista jeste. A ja sam tek onda shvatila da sam već danima ignorisala upozorenja o Timorovom ubrzanom puls. I nisam ga odvela kod veterinara”, setila se Darija.

„Jao, Bože, jadan mačak”, rekla je Marika dok je oblačila kaput.

„Ne znam, meni je *Life* doslovno više puta spasao život, bar u merenju vremena, tako da sam se pretplatio na sve. Zaista mi je ovo otkrovenje”, rekao je Filip.

„I, šta kaže, kad se vidimo sledeći put?“, nasmejao ih je sve Petar svojim pitanjem.

Kada su Petar i Darija uključili opciju *Timetracker* na aplikaciji *Life*, ona je u tom trenutku predstavljala novinu na Novom Zelandu. Petar je bio među prvima koji je odlučio da će njegova deca postati korisnici aplikacije. Šuškaloo se, već tada, da će za sve one koji odluče da ne koriste aplikaciju biti obezbeđene grobnice na Novom Zelandu čim budu uhvaćeni.

S druge strane, Filip je, kada je prvi put čuo za *Life*, počeo da potpisuje virtuelne peticije protiv aplikacije i nadao se da će njegov potpis srušiti Vladu Novog Zelanda. „Oni te ljude teraju da daju podatke tamo nekoj aplikaciji i da im sad aplikacija proračunava kako će živeti! Strašno! Šta je s ljudskim pravima?“ Ipak, kao i većinu stanovnika Novog Zelanda, *Life* je na kraju pridobio na svoju stranu i mnogo ljudi iz drugih delova sveta. Obećavajući povoljnije kredite za korisnike aplikacije ili smanjenje poreza ukoliko se sinhronizuje i s *Life* aplikacijom životnog partnera, sve više ljudi je počelo da uviđa prednosti čitave stvari.

Nekoliko dana nakon ručka s Petrom i Darijom, dok je Filip sedeo u kancelariji i smišljao novu strategiju za starog klijenta, na

njegov *Life* stiglo je žuto obaveštenje. Marika je ranije došla s posla. A nakon toga, *Life* ga je podsetio da je vreme da popije čašu vode – što je Filip odmah i učinio.

U 10 do 5, *Life* se oglasio podatkom da je ostalo još deset minuta preporučenog radnog vremena. Takođe, Filipu je stiglo obaveštenje da je Marika opet snuzovala odlazak kod lekara zbog glavobolje.

Sutradan mu je opet stiglo obaveštenje o tome da je Marika ranije došla kući s posla. Stiglo mu je i drugo obaveštenje: da je Marika preskočila ručak. Odmah ju je pozvao i pitao o čemu je reč. Objasnio joj je da mora da postane naklonjena svom zdravlju i da prestane da snuzuje obaveštenja *Life-a*.

Svakog meseca, u određenom periodu, Marika govori Filipu: „Samo da znaš, danas mi je plodan dan.” Tako je i posle večere s Petrom i Darijom, kada su stigli kući, krenula prema njemu, gledajući ga u oči, i taman je htela da ga poljubi, kad je rekao: „Znaš da još uvek nemamo uslova za dete.” Razočarano, Marika je rekla: „Ali, Filipe, zaista. Ti i tvoje dosadne priče kako je *Life* proračunao da još tri godine nećeš dobiti povišicu koja će omogućiti da imamo dete, i kako treba da nađem bolje plaćen posao i da treba da čekamo do tada. Ja želim

dete. Hiljadama godina ljudi nisu znali da li će sutra imati novac, pa su imali decu.”

„Zato mi imamo *Life*. Da se ne zajebemo. Ne mogu da dozvolim da pozajmljujem novac ili se mislim čime ću sutra nahraniti to dete.”

„Možda ću ja naći bolje plaćen posao. To svakako još uvek nije potpuno precizno...”

„Marika, *Life* je do sada sve prikazao tačno. Ne znam zašto ne bih verovao u kalkulacije o budućnosti. Pa i Petar i Darija su napravili drugo dete kad im je *Life* proračunao...”

Marika je znala da je bitka izgubljena. Pogledala je na desnu ruku i sat i pomislila kako su možda prerano ušli u sve: ona nije želela da Filip toliko poludi za aplikacijom.

Timetracker je opcija koja je Filipa više puta izvukla iz sranja. Crveni alarm se do sada oglasio kada je pet puta zaredom ostao celu noć na poslu, i definitivno nije imao dovoljno sna. Oglasio se i kad je trčao pet-šest kilometara manje nego što bi to bilo prihvatljivo za njegovu kilažu i zdravlje uopšte. Oglasio se kad je preskočio pregled.

Life je merio otkucaje srca, a pričalo se i da su endorfin i adrenalin i te kako zaslužni za savršeno precizne proračune. Tačnije, njihovo lučenje je slalo informacije pretvarane u podatke

koji su se zatim ispisivali na ekranima korisnika. Aplikacija je reagovala i ako je korisnik duže od deset minuta van dometa uređaja. Ti signali su stizali najbližoj policijskoj stanici i hitnoj pomoći, ili onom s kim je aplikacija povezana. *Life* je jednostavno pretpostavljao da onaj ko nije uz aplikaciju duže od deset minuta, mora da je u smrtnoj opasnosti.

Filip je pozvao Petra. Želeo je da potvrdi priču koju je čuo. Šuškaloo se da *Life* radi i na mogućnosti da se izabranom lekaru šalju svi podaci pacijenata i da pomoćni program *Health* dnevno izbacuje slučajeve koji su u opasnosti. „Ta opcija je za sada omogućena *Premium* korisnicima na Novom Zelandu i u Švajcarskoj i još uvek je u test-fazi. Pojedini preostali borci za ljudska prava brane ovaj pristup koji, da bi sačuvao ljudske živote, očigledno ugrožava ljudsko pravo na privatnost. Podaci svakog čoveka, zdravstveni podaci, bili bi u rukama nekolicine ljudi. A šta bi se kasnije dogodilo s tim podacima, da li bi potencijalni poslodavci plaćali da saznaju sve o svojim mogućim zaposlenima, da li bi budući parovi proveravali da li je ono drugo sterilno, a muževi da li je žena abortirala? Naravno da bi. Zbog toga je *Life Health* program i dalje ilegalan”, ispričao je Petar.

Filip nije odustajao; potpisao je peticiju. Želeo je da postane korisnik *Life*-a na *Premium* nivou i želeo je da *Life Health* postane legalan. Objlašnjavao je, u razgovorima s prijateljima i poznanicima, koliko bi života bilo sačuvano kada bi profesionalci svakodnevno nadgledali vitalne funkcije korisnika *Life*-a. Takođe, nije mu bilo jasno zašto deca ne smeju da koriste *Life* pre dvanaeste godine kada su zapravo u tim trenucima najranjivija. Nije se slagao s tezom boraca za ljudska prava kako bi praćenje dece pre nego što ona postanu svesna da se to radi, predstavljalo ropstvo. Za Filipa, *Life* je bio najbolji pomoćnik kog čovek može da dobije u životu.

Notifikacije su stizale. Peticije koje je Filip potpisao ostvarile su veću podršku nego što je to iko mogao i da zamisli. I sam je imao koristi od potpisivanja. Nagrađen je besplatnim pregledom u jednom od privatnih domova zdravlja koji su se zalagali za uvođenje programa *Life Health*. Poslao je Mariku na pregled. Fizički, sve je bilo u redu. O depresiji niko nije pričao. Zabrinut za Marikino zdravlje, nagovarao ju je da se pretplati na *Life Training* za koji je čuo da je pomogao mnogima. Marika ga je poslušala.

Trenirala je, hranila se zdravo i redovno išla na preglede. Ipak, bila je tužna, posebno onih dana u mesecu kada bi je *Life* obavestio da je u plodnim danima. Filip je bio pri svom: *Life* kaže da nije vreme za decu.

Filip i Marika su izašli na večeru s Petrom i Darijom u isti restoran kao i prethodnog puta. Petar je pričao o tome kako su i Čester i Čeda potpuno nemogući i neuhvatljivi kad su zajedno, te kako moraju da imaju i dadilju i pored tog što je Darija s njima svakog dana, jer jedna osoba ne može da izađe na kraj s njima dvojicom. Darija se žalila na to kako i dalje ne može da skine kilograme posle trudnoće i ispričala je da se pretplatila na *Life-ov* program koji nije pre koristila, pomaže joj u mršavljenju, i zato je naručila samo salatu. Marika je, nesrećna, pila vino i slušala priče o deci i kilogramima posle trudnoće, pristala bi i na to, već je imala preko trideset godina i plašila se da će ostati bez svog deteta. *Life* nije dao zeleno svetlo. Pomalo ga je mrzela. Filip je krenuo da uzme poslednji zalogaj paste, kad se oglasio crveni alarm. Saznao je da ima još dva meseca života.